

for syv Aar siden stævnedes ud i Verden med et saa ungdommeligt Mod og saa sollyse Forhaabninger. Syv Aar! Og han havde jo virkelig haft »Lykken« med sig. Han havde jo omsider vundet det Kongerige, han havde eftertragtet, og til hvis Krone han havde følt sig baaret. Men var han da nu lykkelig? — —

Mens Duggen satte sig i hans Øjenhaar som regnbuefarvede Taarer, blev han ved at stirre efter den store, bortglidende Sarkofag derinde over de blomstervrimlende Enge, indtil den forsvandt for ham i den gyldne Morgentaage som et Syn, der lukkedes ind i Himmels Riger.
